

Qui és Jesús Sancho-Tello, l'home que ha forçat la repetició del judici de Tous

El factor humà

Sancho-Tello és un dels més controvertits penalistes valencians. Pel seu despatx han passat presumptes enverinadores, mafiosos, proxenetes i grups anticatalanistes. EL TEMPS ha parlat amb ell i ha esbrinat per què els rumors li volen atribuir la defensa d'Antonio Anglés.

Quan es complien 10 anys de la *pantana* de Tous, l'advocat Jesús Sancho-Tello, que defensava el seu germà, l'enginyer Juan Sancho-Tello, vaticinava a EL TEMPS el que havia de passar: "Estic segur que el Tribunal Suprem anul·larà tot el judici i s'haurà de recomençar". La seua tesi era contundent: no pot haver-hi coincidències entre les persones que processen un inculpat i les que després el jutgen. El Constitucional no li va fer cas però el Suprem l'ha escoltat i ha decidit que les decisions del tribunal de la secció tercera no garantien la imparcialitat. Aquesta resolució ha fet arribar, inevitablement, l'optimisme al veterà advocat, que s'ha repensat la decisió d'abandonar el procés: "Si vaig assegurar que ho deixaria seria per la tensió del moment, cansat i una mica inconscient del que deia, però no, si el procés es repeteix, jo continuaré amb el meu germà fins on arriben les meues forces".

Amb més de 70 anys, Sancho-Tello afirma que té encara energies per a molt de temps i ja prepara l'estratègia perquè el seu germà Juan desaparega del cas Tous: "Per mi el seu delicte, si és que n'hi hagué cap, que jo estic convençut que no, ha prescrit. Segons la llei, aquesta mena d'infraaccions prescriuen als cinc anys. El meu germà va ser processat quan ja estaven a punt de passar els cinc anys d'aquell 20 d'oc-

tubre del 82. Si tenim en compte el temps que ha passat i que aquests quatre anys li compten, a més de l'any que ha durat el judici que ha estat anul·lat, jo crec que li sobren anys per a la prescripció".

El resultat, de moment, del cas Tous no ha fet sinó donar un poc més d'inecessà-

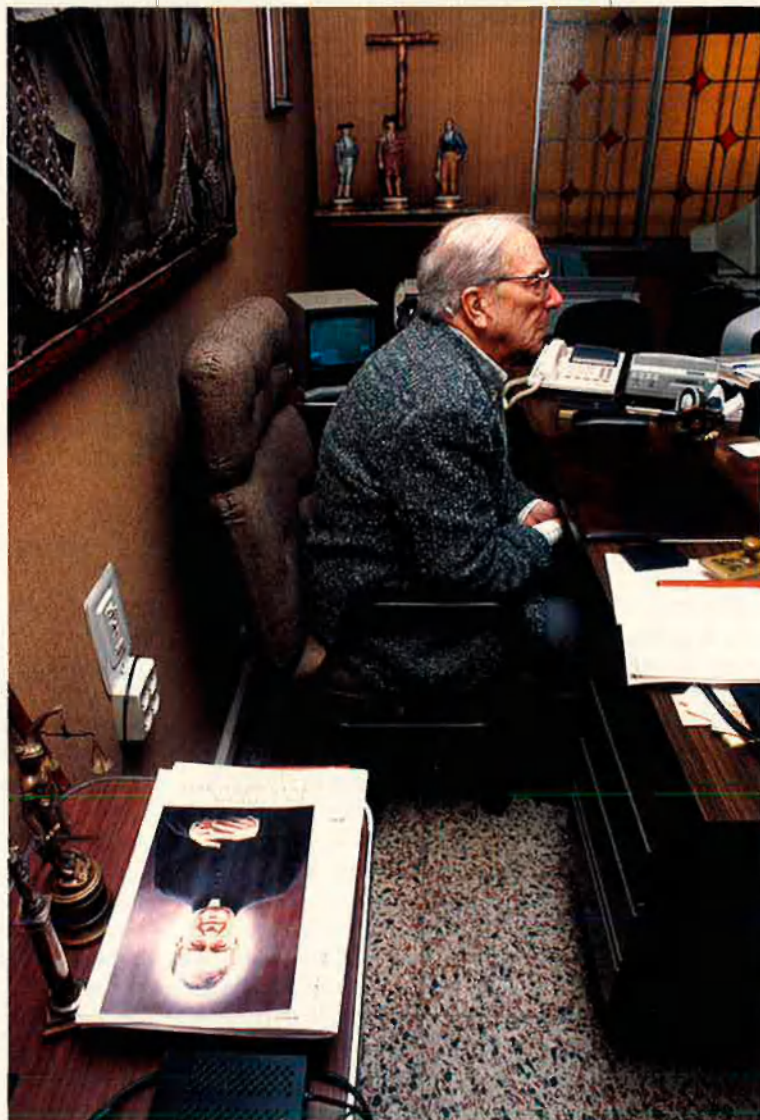
ria promoció al nom de Sancho-Tello, ja ben conegut a València.

ADVOCAT DE CASOS IMPOSSIBLES

"Si el meu germà no haguera estat embolicat en aquest assumpte jo mai m'hi

hauria ficat. No puc deixar el despatx durant un any i abandonar els meus casos de cada dia". Els casos de cada dia de Sancho-Tello no són gens comuns: defensar els interessos de mafiosos com Vilarino, d'implicats en xarxes de corrupció de menors, de la dona del Lute i, també, de grups enfrontats als alcaldes nacionalistes.

Defensor de l'últim condemnat a mort per delictes comuns —"que va ser afusellat a Marines, després que jo li donara una abraçada sense que el tribunal volguera fer cas que aquest home tenia una deficiència mental, que era un argument més que suficient per a commutar la pena"—, per Sancho-Tello no hi ha casos desesperats. Els qui l'han vist en les sales dels jutjats manifesten que, sobretot, és batallador i incansable. Per més clar que estiga el cas, l'advocat presentarà mil i un recursos, proves i testimonis *in extremis*, tot per trobar el "factor humà" que tothom té: "Jo no crec que hi haja casos desesperats. Sempre pots trobar alguna cosa humana, per recòndita que siga. Cal capbussar-se en la

Un retrat d'Eseriva de Balaguer i un circuit tancat de televisió, envolten l'activitat incessant de Sancho-Tello, que ha descartat qualsevol jubilació.

RAFA GIL

persona i en els casos per trobar algun punt de disculpa, potser no d'absolució, però sí de disculpa”.

Advocat per tradició, Jesús Sancho-Tello pertany a una de les famílies amb més nom de València. El seu avi, que va ser catedràtic de dret civil i degà del col·legi de notaris de València, té al seu nom un carrer al cap i casal. Amb un oncle registrador de la propietat i un altre notari, Jesús es va deixar dur per l'ambient familiar i va continuar la tradició que el seu pare, militar del cos d'enginyers, havia trencat. Des de la Universitat va sentir atracció pel dret penal —“que per mi és l'assignatura més humana i sensible. Per això m'hi vaig especialitzar”—, i prompte van començar els casos truculents. Sancho-Tello va arribar a defensar 32 penes de mort. L'últim condemnat va ser ajusticiat i el primer, també condemnat, va ser afavorit amb la cassació de la sentència per part del Tribunal Suprem. La resta va poder escapar de la pena capital, de la qual l'advocat és un enemic total i absolut: “No és justificable sota cap concepte, per a ningú ni per res”, manifesta.

Classificat com a “molt conservador” pels seus col·legues, Sancho-Tello només ha tingut una temptació política: presentar-se al càrrec de degà del col·legi d'advocats. “Però això va ser ja fa molt de temps, i jo no tenia cap esperança d'eixir. Ho vaig fer perquè el col·legi veiera que podia fer-ho. El col·legi i jo estàvem i, encara estem, enfrontats. I així seguirà per tota la vida que Déu em done.” ¿Les raons? “Molt íntimes, no ve al cas explicar-les. Ells les saben i jo també”.

Profundament religiós, Sancho-Tello no oculta un retrat en un lloc destacat del seu despatx del beat José M. Escrivá de Balaguer, fundador de l'Opus. De les seues creences polítiques, però, no hi ha gaires proves directes, a excepció del seu anticatalanisme declarat. El 1984 l'Associació Professional de Policia de la Ribera, un grup fantasma que aplegava els policies d'Algemés, va presentar una querella per prevaricació contra l'alcalde, el nacionalista Joan Girbés. Els policies rebutjaven les reformes proposades pel nou alcalde: transformar el cos en policia de barri i eliminar a poc a poc les armes. Sancho-Tello, advocat dels policies, va afegir estranys arguments a les seues demandes: “el valencià que tant ama el poble és totalment desprestigiats per a reblar l'autoritarisme dictatorial del querellat, que obliga que tots aquells que pertanyen a l'Ajuntament d'Algemés, sàpiguen i parlen el català... com a demostració palpable, a cadascú dels po-

licies municipals els van donar un llibre titulat *Vocabulari Valencià-Castellà, Castellà-Valencià*, l'autor del qual és Francesc Ferrer Pastor, que té tendència a considerar que València pertany als Països Catalans”.

Nou anys després, l'advocat de l'acusació, que va guanyar el seu recurs, manté les seues idees: “És clar que era un catalanista. Va fer escriure en la rosa dels vents de l'església *batle* i no *alcalde*, és notori a tota la comarca que és partidari dels Països Catalans. Avui he llegit al diari [*Las Provincias*] que volen presentar Ausiàs March i el misteri d'Elx com a catalans. Al final València no serà València, sinó una part de Catalunya i això seria intolerable, vergonyós.”

UN HOME TRANQUIL

Els policies d'Algemés poden considerar-se uns dels clients més “normals” que ha tingut Sancho-Tello. Ell mateix reconeix que s'ha vist embolicat en mil i una situació insòlita, però diu: “No he tingut mai por ni res paregut. Una vegada em van amenaçar per telèfon, però sé molt bé qui era i no tenia cap raó”. No obstant aquesta tranquil·litat, un circuit tancat de televisió controla totes les entrades i eixides del seu despatx, “és una cosa normal, com en qualsevol casa, només vull saber qui ve i qui se'n va sense deixar el meu despatx”. El bufet, situat en un històric carrer de València, ha aconseguit atraure casos de tot arreu de l'estat espanyol, però, malgrat els comentaris del món jurídic de la ciutat, Sancho-Tello nega ser el més car de València: “No sé per què ho diuen. Potser no saben com en el dret penal a voltes és molt difícil cobrar. Per exemple, jo he dedicat un any al judici de Tous i no he vist una pesseta i així hi ha molts casos, d'amics, de gent que no pot pagar. Qui pot pagar paga i qui no, no, és la norma que jo duc al despatx”.

Amb l'amabilitat que caracteritza els seus contactes amb la premsa, —“preferesc informar-la sempre abans que inventen boles”, diu—, l'advocat confessa el seu secret per a acceptar qualsevol cas, per morbós i impossible que parega: “Jo, dels ca-

sos, no vull saber mai la veritat. Si a mi un client em diu que me la vol contar, jo li insistesc i li dic que no vull saber-la. Únicament vull saber el que hi ha escrit, i en això basaré la meua defensa. A vegades la

intuesc, l'endevine, però no la sé, i això em dóna ànims per a presentar batalla. Potser si la sabera, les defenses no serien igual”.

A mesura que passa el temps van apareixent les referències inevitables a alguns dels casos que més paper han ocupat en els rotatius valencians. “¿L'enverinadora d'Alaquàs? [acusada d'haver enverinat el seu home lentament amb un compost en el cafè i que va quedar lliure], “no hi va haver mai cap prova en contra

seu. No sé com arribà als tribunals un cas així. Ara la pobra dona s'ha quedat amb el malnom per sempre”. “¿La xarxa de prostitució infantil de Burjassot? [Sancho-Tello defensava els dos principals encausats, que van ser empresonats per proxenetisme], “jo no vaig saber mai amb seguretat que existira la corrupció. Les xiques estaven en la prostitució des dels tretze anys i els condemnats les havien conegudes als setze. No és el mateix pervertir una menor que prendre-la quan ja està corrupta. Indiscutiblement són immorals, però tenen una certa disculpa penal”. Així, desgranant el seu palmarès, Sancho-Tello revela algunes de les seues preferències cinematogràfiques: “Jo no vaig veure la pel·lícula sobre la vida del Lute perquè l'actor, Imanol Arias, no gaudeix de la meua simpatia, però em vaig basar en els arguments de la Chelo, la dona del Lute, per a la querella. No la van admetre. I deien que era perquè els insults o injúries s'han de valorar segons la persona que les rep. A mi això em sembla un cas flagrant de discriminació.”

Incombustible, Sancho-Tello prepara ara una querella contra un metge, a qui una dona acusa d'haver-li deixat molt malament els pits després d'una operació de cirurgia estètica. Aprofitant la visita desmenteix el rumor que corre per la ciutat: “No. No sé res d'Antonio Anglés i no el defensaré. Però que conste que he tingut casos molt més difícils...”

Jordi Sebastià

“Sempre hi ha alguna cosa humana, per recòndita que siga”.

RAFA GIL